

Eerste agenten ter plaatse op de plek van het misdrijf

Agent Larsen en agent Hemström begeven zich naar het opgegeven adres in Lund wanneer de man die in het huis woont niet op zijn werk is verschenen.

De grote bakstenen villa staat een eindje van de straat af en op de oprit staat een auto van het merk Tesla geparkeerd. Ik ga de tuin binnen door een smeedijzeren hek en druk op de bel naast de voordeur terwijl agent Hemström het kenteken van de auto natrekt.

Ik gluur naar binnen door de ruit in de deur. In de gang hangen een colbert en wat jassen, op een laag rekje staat een paar schoenen. Ik druk meerdere keren op de bel. Zonder resultaat.

Samen met agent Hemström loop ik om het huis heen. We krijgen de indruk dat er niemand thuis is. Alle lichten zijn uit en de jaloezieën zijn dicht. Maar mijn oog valt op een kier bij het keukenraam.

Agent Hemström helpt me wat boomtakken opzij te duwen zodat ik in het bloemperk kan gaan staan, vanwaar ik me uitsrek om goed zicht te hebben. Als ik met mijn zaklamp door het raam schijn, zie ik een netjes opgeruimde keuken. Er staan twee drinkglazen op het aanrecht en over de rugleuning van een van de stoelen hangt een zwart vest.

Pas als ik mijn lichtstraal op de grond richt, ontdek ik dat er een persoon in zijligging naast de tafel ligt. Alleen het silhouet is zichtbaar, het gezicht is van me afgewend. Ik bons op het raam en probeer de aandacht te trekken, maar krijg geen reactie.

Agent Hemström geeft over de radio door dat we een persoon

hebben aangetroffen met wie we geen contact krijgen, waarna we het bevel krijgen het huis te betreden voor nader onderzoek.

Ik sla de ruit van de voordeur in en weet op die manier mijn hand naar binnen te steken om het slot open te maken. Ik ga het huis in, op de voet gevolgd door agent Hemström. We gebruiken onze zaklampen tot ik een lichtknopje op de muur vind.

We lopen rechtstreeks de gang door naar de keuken, ondertussen roepend dat we van de politie zijn. Op de vloer voor ons ligt een vrouw in bewegingloze toestand. Terwijl agent Hemström me met zijn zaklamp bijlicht, onderzoek ik haar en kan al snel vaststellen dat ze overleden is.

Samen besluiten we om de rest van het huis te doorzoeken. Agent Hemström controleert de woonkamer en ik trek de deuren van de badkamer en kledingkasten open. Er wordt niets van belang aangetroffen.

Via de trap in de gang begeven we ons naar de bovenverdieping. Ik schijn met mijn lichtstraal rond en constateer dat er drie gesloten deuren zijn.

Agent Hemström inspecteert het toilet terwijl ik verder loop naar de eerste slaapkamer. De deur staat op een paar centimeter open en ik duw hem met mijn voet verder terwijl ik met mijn zaklamp de kamer binnen schijn.

De jaloezieën zijn neergelaten en er brandt geen licht. Tegen de muur staat een bed met een hoofdbord. Op het bed ligt een tweede overledene.

Ambtshalve,
Ludvig Larsen

Karla

Het huis is gigantisch. Als ik op het smalle pad voor de deur sta, ontnemt het dak de hemel compleet aan het zicht. De gordijnen zijn gesloten en vanaf een van de raamdorpels staren twee zwarte vogels op me neer. Aan beide kanten van de voordeur houdt een bronzen leeuw de wacht.

Het is moeilijk te geloven dat hier maar twee mensen wonen. Maar dat was wat Lena van het schoonmaakkbureau zei, en ze had geen reden om te liegen. Al schoot haar blik wel merkwaardig heen en weer toen ze over de klanten van het grote huis aan Linégatan vertelde: Steven en Regina Rytter.

Voordat ik op de bel druk, dubbelcheck ik het adres op mijn mobieltje. Ik haal diep adem terwijl het dingdonggeluid door het huis galmt. Als de man opendoet, moet ik eerst mijn keel schrapen voordat ik er stotterend een paar onsamenhangende woorden uit krijg.

‘O ja,’ zegt hij met een glimlach. ‘Ik hoorde al dat ze iemand anders zouden sturen.’

Lena van kantoor had gelijk. Hij ziet eruit als een filmster.

‘Ik ben Karla,’ zeg ik.

Mijn poging om mijn Norrbottense accent weg te moffelen haalt weinig uit.

‘Kom je uit Norrland?’ vraagt de man, die eruitziet als in de veertig.

‘Ja,’ antwoord ik in één adem door, licht ironisch.

Hij glimlacht in elk geval, en zijn handdruk is stevig en warm.

‘Steven Rytter,’ zegt hij. ‘Ik zal je laten zien waar de schoonmaakspullen staan.’

Ik zet mijn schoenen op het rekje en volg hem door een brede gang met spiegels aan de muren en een kroonluchter aan het plafond. Er staan rustieke meubels, een beetje ouderwets. De plafonds zijn hoog en de trapleuning van de brede trap is prachtig versierd met decoraties die met de hand uitgesneden lijken te zijn.

‘Wat is het hier mooi,’ zeg ik. Ik heb onmiddellijk spijt, ik kom hier om te werken, meer niet.

Steven Rytter schijnt mijn opmerking echter niet te horen en trekt de deur van een ruimte open. Langs de muren staan bezems, stofzuigers en zwabbers; rijen vol schoonmaakmiddelen en sprays.

‘Als er iets ontbreekt of er raakt iets op, kun je het gewoon zeggen, dan regel ik het voor de volgende keer. Het gaat nog steeds om de maandagen en woensdagen, toch?’

Ik knik. Maandagen en woensdagen. Vier uur per keer. Het klonk vreselijk overdreven toen Lena het vertelde. Wie laat er nou twee keer per week schoonmaken? Maar nu zie ik in dat dat tijd kost bij een huis van dit formaat.

‘Ben je student?’

Steven Rytter kijkt me onderzoekend aan, nog steeds met een glimlach.

Misschien is het stom, maar ik krijg het warm vanbinnen. Ik, student? Het is nu realiteit. Je kunt het zelfs aan me zien.

‘Ik ga rechten studeren,’ zeg ik, zo trots dat het bijna verwaand klinkt. ‘Dit is maar een bijbaantje.’

Ook al heb ik een maximale lening aan studiefinanciering, mijn boeken zijn absurd duur en de woningmarkt in Lund is compleet doorgedraaid de laatste jaren blijkbaar, mensen betalen tienduizend kronen per maand voor een eenkamerwoning. Ik heb veel geluk gehad dat ik een bijbaantje heb gevonden.

‘Rechten, wat leuk,’ zegt Steven Rytter. ‘Dat heb ik zelf ooit ook overwogen, maar het werd geneeskunde.’

‘Ben je arts?’

Steven Rytter knikt en glimlacht. Hij ziet er inderdaad uit alsof iemand hem uit *Grey's Anatomy* heeft geplukt.

'Kijk maar rustig rond,' zegt hij, waarna hij me alleen achterlaat in de schoonmaakkast.

Een minuut of twee sta ik besluiteloos voor de schoonmaakspullen. Hier en daar pak ik iets op en voel eraan. Van sommige dingen weet ik niet eens wat het is of waar het toe dient, maar hoe moeilijk kan het zijn? Thuis maak ik al schoon sinds ik vier jaar was.

Als ik een emmer met borstels en sponzen naar de gang sleep, zit Steven op zijn hurken bij de voordeur met een schoenlepel in zijn hand.

'Wil je dat ik alle kamers dweil?' vraag ik.

In sommige kamers liggen houten vloeren en ik vermoed dat die niet goed tegen water kunnen.

'Doe maar wat jij wil,' zegt Steven Rytter terwijl hij zijn voeten in zijn schoenen wurmt. 'Ga er maar met de zwabber overheen, als je denkt dat dat nodig is.'

De andere klanten bij wie ik deze week schoongemaakt heb, waren extreem en tot in detail nauwkeurig over hoe ik moest schoonmaken. Sommigen spraken zelfs over hun woning alsof het hun kind was, maar Steven lijkt weinig interesse te hebben. Op zich wel prettig. Acht uur per week in dit huis levert een hoop makkelijk verdiende kronen op.

Steven staat op en strijkt zijn overhemd glad. Een seconde maken we oogcontact, maar hij kijkt onmiddellijk weg en schraapt zijn keel.

'Heeft het schoonmaakk bureau ook iets over mijn vrouw gezegd?'

Ik zie Lena's aarzelende gezicht voor me. Ik herinner me dat zijn vrouw Regina heet, maar meer niet.

'Nee, hoezo?'

Hij loopt naar de trap en gebaart dat ik hem moet volgen.

'Ze ligt boven.'

Het klinkt merkwaardig.

Ik blijf staan op de onderste traptrede.

Met zijn hand op de leuning draait Steven Rytter zich om. Zijn filmsterrenlook is een beetje weggezakt. Zijn hoofd hangt omlaag en hij is iets in elkaar gekrompen.

'Mijn vrouw is ziek,' zegt hij.

Bill

Ik ben nooit eerder te laat geweest met de huur. Andere rekeningen kunnen wel blijven liggen, maar de huur en elektra moet je op tijd betalen. Dat heeft mijn vader me geleerd.

Miranda zou woest geworden zijn als ze het wist. Een aantal jaren geleden kreeg ik een keer een brief van een incassobureau. Het was niet meer dan een vergissing, maar Miranda deed alsof de ondergang nabij was.

‘Sommige dingen kan iedereen,’ zei ze. ‘Op tijd komen, bedanken voor het eten en niets kopen wat je niet kunt betalen.’

Haar achtergrond verschilt nogal van die van mij.

Voor Miranda waren de dingen vaak zo simpel.

Zij was degene die dit appartement aan Karlhögstorg had geregeld. Een driekamerwoning aan de rand van Järnåkra; vierhoog, redelijk centraal.

De balkondeur staat open en de zon schijnt, ik zit met mijn laptop op schoot op de bank. Opnieuw log ik in bij de bank om naar alle nullen te staren.

Als ik Miranda niet had gehad, was ik waarschijnlijk nooit in Lund terechtgekomen. Zij was hier geboren en opgegroeid, had hier haar roots, vrienden en familie. En kon zich niet voorstellen om ergens anders te gaan wonen.

Mijn eigen jeugd bestond enkel uit verhuizingen van de ene naar de andere plek. Als mensen vragen waar ik vandaan kom, verwijs ik meestal naar een plaatsje in Östergötland, maar dat is meer om een antwoord te hebben. Eigenlijk heb ik me altijd al ontworteld gevoeld.

Met Lund heb ik ook niet echt een band, maar voor Sally is

het haar thuis. Ik weet hoe het is om als kind weggerukt te worden en op sleeptouw te worden genomen, dat wil ik Sally niet aandoen. Onder geen enkele voorwaarde. We blijven in Lund.

Het was de bedoeling dat Miranda en ik zouden gaan trouwen, ik heb haar al ten huwelijk gevraagd toen Sally op komst was. Maar de bruiloft werd uitgesteld. Miranda droomde van een groot sprookjeshuwelijk met een grandioos feest, en daar hadden we de middelen niet voor. Ten slotte was het te laat voor een huwelijk.

Lange tijd was Miranda degene die ons onderhield. Ik studeerde filmwetenschap aan de universiteit en werkte bij een bioscoop, schreef wat recensies en middelmatige columns voor een online tijdschrift. Bijna tien jaar lang stond ik bij de bioscoop aan het loket kaartjes te scheuren en felgekleurde kartonnen bakjes vol te scheppen met popcorn. De bioscoop deed goede zaken – we overleefden alle moordende concurrentie, eerst van Pirate Bay en daarna van Netflix en HBO. Maar toen Miranda ziek werd, moest ik steeds vaker avonddiensten afslaan om voor Sally te zorgen. In het begin was mijn baas nog sympathiek en begripvol, ontbrak het alleen aan andere dingen, maar toen ik een keer ziek was geweest in de winter en daarna weer aan het werk ging, waren er haast geen diensten meer beschikbaar. Drie maanden later werd ik permanent ontslagen.

De herinnering voor de huur zat een week geleden bij de post en bezorgde me totale paniek. Sindsdien heb ik bij de kleinste tentjes in de stad lopen leuren. Mijn contactpersoon van het uitzendbureau mag dan aardig en bemoedigend zijn, ik betwijfel ten zeerste of ze een baan voor me zal regelen. Niet omdat ik een hopeloos geval ben, ik ben best goed in de meeste dingen; ik ben positief en heb een dienstverlenende instelling, en hoewel Miranda beweerde dat ik twee linkerhanden heb, ben ik nooit bang geweest om ze vuil te maken. Ik ben bereid alles aan te pakken zolang ik 's avonds en in het weekend bij Sally kan zijn. Maar in deze stad wemelt het van de jongeren, allemaal ijverige studenten met hoge cijfers en indrukwekkende cv's, en het uit-

zendbureau is niet meer wat het geweest is. Mijn contactpersoon zegt dat de meeste mensen zelf een baan regelen. Initiatief nemen en de juiste contacten hebben, daar draait het om. Daarom zit ik nu plaatselijke bedrijven af te vinken op mijn Excel-lijst.

Tegen de tijd dat Sally thuiskomt van school heb ik pannenkoeken gebakken. Ze belegt ze met een dikke laag jam, rolt ze op en eet ze met haar vingers.

Ik zit tegenover haar, niet wetend waar ik mijn handen moet laten.

‘Ik heb eens nagedacht,’ zeg ik.

Ze likt haar lippen af, maar de jam zit tot aan haar oor.

Ze weet dat we weinig geld hebben. Hoewel ik mijn best heb gedaan het te verbergen, vermoed ik dat ze de situatie wel doorheeft. Weken geen McDonald’s meer, geen Nesquik in de voorraadkast. En het is twee maanden geleden dat we voor het laatst naar de bioscoop gingen.

‘Ik dacht dat we misschien een onderhuurder zouden kunnen nemen,’ zeg ik, terwijl ik mijn handen van tafel haal en in mijn schoot leg. ‘Alleen voor de zomer of zo.’

‘Een onderhuurder? Wat is dat?’

‘Iemand die een plek nodig heeft om te wonen. Een student misschien?’

‘En die komt dan hier wonen?’ zegt Sally. ‘Bij ons thuis?’

‘Ja, de keuken en de badkamer moeten we delen, maar aangezien jij toch elke nacht bij mij slaapt, dacht ik dat we jouw spullen ook wel konden verhuizen. Dat kan best voor eventjes. Voor de zomer bijvoorbeeld.’

Eigenlijk is dit het slechtst denkbare moment. Veel studenten trekken weg uit Lund, zo begin juni. Dan hoeven ze vaak in de zomer geen huur te betalen voor hun studentenkamer. Maar wachten is geen optie.

Sally propt het laatste beetje van een opgerolde pannenkoek naar binnen.

‘Dan moet het wel een meisjesonderhuurder zijn.’

'Een meisje?'

Ze kauwt met open mond.

'Ja, ongeveer zoals mama.'

Ik moet mijn blik afwenden. Het brandt achter mijn oogleden. Ik die nooit huil.

Miranda en ik waren geen van beiden goed in emoties. Toen ze na haar eerste onderzoek thuiskwam uit het ziekenhuis, zaten we precies zoals nu in deze keuken nadat Sally in slaap was gevallen. Heel zakelijk en zonder onze gevoelens te tonen vertelde ze over het vermoeden van de artsen. Ze had het net zo goed over een verkoudheid kunnen hebben. We knikten naar elkaar en kwamen samen tot de conclusie dat alles goed zou komen; haar kalmte sloeg over op mij.

Het was ongetwijfeld een stuk erger geweest voor Sally als we niet in staat waren geweest om ons evenwicht te bewaren bij alles wat volgde, zelfs bij de begrafenis had ik mezelf onder controle gehouden. Maar nu we het appartement dreigen te verliezen, heb ik mezelf niet meer in de hand. Ik schiet overeind en scherm mijn gezicht af voor Sally op weg naar de badkamer.

Later op de avond plaats ik een advertentie op Facebook, 'Tijdelijke kamer te huur'.

Zoals gewoonlijk komt Sally 's nachts mijn kamer binnen, even na middernacht word ik wakker van haar sluipende voetjes. Zonder iets te zeggen kruipt ze onder de deken aan Miranda's kant van het bed. Vlak daarna voel ik haar tastende hand.

'Papa?'

'Hier ben ik,' fluister ik. 'Slaap lekker, lieverd.'

'Oké,' antwoordt Sally altijd weer.

Het duurt nooit lang voordat haar hand ontspant in de mijne en haar ademhaling zwaar wordt.

Het enige wat voor mij belangrijk is, is dat Sally zich veilig voelt.

Jennica

Het terras op Stortorget krioelt van de opgewonden vrijdagmiddagborrelaars. Wat dacht ik wel niet? De kans om een bekende tegen het lijf te lopen is bijna honderd procent.

Het laatste eindje naar het restaurant tuur ik zoekend tussen de parasols rond de buitenbar door om te kijken of ik hem zie. Na vijf jaar op Tinder heb ik één ding geleerd: de vraag is niet óf hij er anders uitziet dan op de foto's, maar hoe.

Op de stoep voor de ingang graaf ik in mijn handtas naar mijn lipgloss als er plotseling een hand op mijn arm landt.

'Jennica? Hoi!'

Hij is buitengewoon eerlijk geweest wat zijn foto's betreft.

De meeste zevenenveertigjarigen zijn half kaal en hebben een buikje.

Ik ben blij verrast.

'Vind je het goed om binnen te zitten? Dat leek me het rustigst.'

Zijn glimlach is vanzelfsprekend en moeilijk te weerstaan.

Samen lopen we door de zomers benauwde ruimte naar een tafeltje achterin, waar hij als een ware gentleman de stoel voor me uittrekt. Een flink verschil met de achtentwintigjarige IT'er met wie ik vorig weekend op stap was.

'Sorry dat ik het zeg, maar ik ben werkelijk opgelucht.' Hij hangt zijn colbert over de rugleuning van zijn stoel en gaat tegenover me zitten. 'Je weet het nooit met Tinder. Mensen foto-shoppen wat af.'

'Fijn dat je dat zegt, ik dacht precies hetzelfde.'

Hij lacht. 'Kunnen we niet een deal sluiten?' Hij legt zijn

grote, harige hand naast het bestek op tafel. 'Als je het gevoel hebt dat ik een "nee" ben, sta je na het voorgerecht op en ga je naar de wc. Ik beloof dat je nooit meer van me zult horen en dat ik niet eens teleurgesteld zal zijn. Of, nou ja, ik zou natuurlijk ontzettend teleurgesteld zijn, maar ik beloof dat ik dat voor me zal houden.'

'Idem dito,' zeg ik. 'Na het voorgerecht, tijdens het eten, wanneer je maar wil. Sta gewoon op en vertrek. No hard feelings, ik zweer het.'

Een knipoog. Zijn hand ligt nog op tafel.

'Sorry,' zegt hij. 'Ik heb me nog niet voorgesteld. Steven.'

'Jennica.' Ik knik en begin luid te giechelen. 'Ik had verwacht dat je zo'n sexy Engels accent zou hebben.'

'Maar dat kan ik natuurlijk ook hebben,' zegt Steven met zwaar Britse tongval. 'Mijn moeder komt uit Schotland. Mijn vader wilde me Stefan noemen, maar dat kon ze amper uitspreken, dus werd het Steven.'

Wat een geluk.

'Mijn ouders hebben een vergelijkbaar compromis gesloten. Mijn vader wilde dat ik Jenny zou heten en mijn moeder was voor Annica.'

'Prachtig,' zegt Steven, 'we zijn allebei het resultaat van een onderhandeling. Mooi toch, als mensen het met elkaar eens worden?'

Ik dwing mezelf er niet op in te gaan. Ik heb een hele lezing over dat onderwerp paraat in mijn achterhoofd. Over hoe mijn moeder zoals zoveel vrouwen altijd aan het kortste eind leek te trekken als er compromissen gesloten moesten worden.

Ik glimlach en hoop dat er zich een betere gelegenheid zal voordoen voor dit betoog.

'Dan hebben we tenminste één ding gemeen: het had slechter gekund.'

Steven lacht. Hij scant de menukaart en kiest algauw voor de vis.

'Ik overweeg de *flank steak*,' zeg ik.

Steven schudt zijn hoofd.

'Die is taai. Vlees moet dik en mals zijn. Contrefilet of ossenhaas kunnen de meeste koks wel aan, maar ik zou niet op een flank steak gokken bij een tent als deze.'

Ik kijk hem verbaasd aan.

'Het is natuurlijk aan jou,' vervolgt hij, 'maar je moet niet gaan zitten mokken als je straks in een taai stuk vlees zit te zagen. Ik heb je gewaarschuwd.'

Ik hou wel van zijn opschepperige houding, hij zegt wat hij denkt. En bovendien lijkt hij te weten waar hij het over heeft.

'Ik zal ook de vis proberen,' zeg ik.

Hij glimlacht tevreden. 'En de wijn? Wat stel je voor?'

Ik haal mijn schouders op. 'Wit? Met een hoog alcoholpercentage?'

Hij moet hard lachen. De kelner kijkt alleen maar verbaasd.

'Een pouilly-fumé misschien?' vraagt Steven.

Het klinkt als een paardenras, maar het eten is al besteld.

'Lijkt me prima,' zeg ik.

Terwijl de kelner op zijn notitieblokje schrijft, blijft het twee, drie seconden stil, ongemakkelijk genoeg om de eerste de beste vraag die in mijn hersenen opkomt eruit te flappen.

'Dus je bent arts?'

Vreselijk dom, aangezien het betekent dat ik zelf ook over mijn werk moet vertellen zo meteen.

'Kinderarts,' zegt Steven. 'Voordat ik me specialiseerde, zat ik twee jaar in Zuid-Afrika met Artsen zonder Grenzen. Het was vreselijk om zoveel lijden te zien, maar ook fantastisch vanwege de oprechte blijdschap en dankbaarheid van die kinderen. Daar heb ik het besluit genomen om met kinderen te blijven werken.'

'Wat mooi,' zeg ik bij gebrek aan fantasie.

'Vertel jij eens wat over jezelf,' zegt Steven met een glimlach.

'Ik ben heel nieuwsgierig.'

Wat moet ik vertellen? Hij redt uitgehongerde kinderen in

Afrika terwijl ik overdag doe alsof ik studeer om me niet in te hoeven schrijven bij het uitzendbureau en 's avonds de waarzegster uithang aan de telefoon.

'Ik studeer nog,' zeg ik, frutselend aan mijn servet. 'Op het moment studeer ik internationale ontwikkeling. Ik dacht aan een internationale baan bij een liefdadigheidsorganisatie of zo, maar nu weet ik het niet meer.'

'Interessant,' zegt Steven.

Zijn ogen zijn intens. Diep, lichtblauw, bijna transparant.

'Ik wil meer weten,' zegt hij. 'Wie ben je? Wie is de persoon achter je Tinder-profiel.'

Ik lach.

'Kom op,' zegt Steven. 'Ik ben te oud voor spelletjes en dat soort onzin.'

Het klinkt prettig, moet ik toegeven.

'Nou ja, ik ben nog geen dertig, dus ik ben nog bezig mezelf te ontdekken waarschijnlijk.'

'Dat heeft niets met leeftijd te maken,' zegt Steven. 'Je stopt nooit met nadenken over wie je bent.'

'Misschien niet, maar op dit moment is het wel duidelijk, ik ben de enige uit mijn omgeving die nog geen gezin of carrière heeft. Je zou het een dertigerscrisis kunnen noemen.'

In elk geval kan niemand me ervan beschuldigen dat ik mezelf beter voordoe dan ik ben, of zich verwonderen over het feit dat mijn carrière in de telemarketing het ongeveer zo lang heeft uitgehouden als een eendagsvlieg.

'Dertig! Als ik toch zo jong was...,' zegt Steven. 'Maar alle gekheid op een stokje, ik weet nog hoe het was. Ik had amper een serieuze relatie gehad op mijn dertigste. Al mijn tijd ging op aan studeren en de studentenvereniging. Op een dag kwam ik erachter dat iedereen behalve ik volwassen en zelfverzekerd was geworden, alsof ik de enige was die niet kon aarden. Dat was best moeilijk.'

'Precies!' Hij begrijpt het.

We heffen ons glas terwijl de ober aan komt lopen met onze vis.

‘Ik heb een geweldig boek gelezen vorige week,’ zegt Steven zonder zijn glas neer te zetten. ‘Driehonderd pagina’s dik over paling. Ik was in de veronderstelling dat ik geen enkele interesse had in paling, maar o wat zat ik ernaast.’

‘*De lange weg naar huis?* Die heb ik ook gelezen! Goed is-ie, hè?’

‘Buitengewoon fascinerend. Ik had al eens gehoord dat alle paling geboren wordt in de Sargassozee, maar er was nog zoveel meer. Een fabelachtig dier.’

‘Echt, hè?’

Ik moet mezelf bijna in mijn arm knijpen. Een man die over een boek praat, wanneer heb ik dat voor het laatst meegemaakt?

‘Wat was dit ook alweer?’ Ik steek mijn vork in de witte vis op mijn bord.

‘Heek,’ zegt Steven.

Ik kijk hem recht aan. ‘Die zijn niet zo mysterieus, toch?’

‘Totaal niet,’ zegt Steven, en hij neemt een grote hap.

Het lijkt wel slow motion, iets aan zijn hoekige kaken die het eten langzaam fijnmalen... Ik kan mijn blik niet afwenden.

‘Wat?’ Steven lacht en veegt zijn lippen af met het damasten servet. ‘Wat is er?’

‘Niets.’

Ik moet zelf ook lachen. Al weet ik eigenlijk niet waarom.

Tegen de tijd dat de heek op is, hebben we alles besproken, van global warming en Greta Thunberg tot #MeToo en de Nobelprijs van Dylan. Hoewel Steven over de meeste dingen een sterke mening lijkt te hebben (de opwarming van de aarde moet vooral worden tegengegaan via de VN en China, #MeToo was broodnodig voor een structurele verandering maar een volkstribunaal is nooit oké, en Bob Dylan mag misschien 's werelds rockdichter numero uno zijn, de Nobelprijs behoort te gaan naar een échte

schrijver, die fysieke boeken schrijft), hij laat me altijd uitpraten en lijkt heel oprecht als hij zegt dat hij bereid is zijn standpunten te heroverwegen.

‘Wil je me even excuseren?’ vraagt hij, terwijl hij zijn stoel naar achteren schuift.

‘Geen probleem, we hadden een deal.’

Hij lacht kort, en als hij de hoek om gaat, haal ik mijn mobieltje tevoorschijn. Ik schrijf vlug een berichtje over mijn avond in een groepschat die nog steeds de naam Tinder-nieuws draagt. Dan ontdek ik dat zijn colbertje weg is. Mijn hart slaat direct op hol. Ik strek me uit en kijk zoekend om me heen.

Shit. Hij heeft de nooduitgang genomen. Ik ben niet eens meer in staat een glas wijn te bestellen.

In de appgroep komt het ene na het andere bericht binnen-trillen: emoji’s met klappende handjes of een uitgestoken tong. Rebecka is de enige die durft te schrijven wat iedereen wil weten – zoals gewoonlijk.

Seks!

Ik stuur een smiley met een zonnebril als antwoord.

‘Zit je je volgende afspraakje te sms’en?’ vraagt Steven.

Hij staat achter me met zijn colbert over zijn schouders. Opgelucht stop ik mijn mobieltje weg.

‘Ik zit met een paar vriendinnen in een chatgroep waarin we elkaar laten weten of alles oké is als we een date hebben.’

‘Verstandig,’ zegt Steven. ‘Je kunt niet voorzichtig genoeg zijn tegenwoordig.’

Tot mijn opluchting hoef ik niet in te gaan op het droevige feit dat Tinder-nieuws een overblijfsel is uit betere tijden. Ik ben de enige die nog datet. De anderen zitten om deze tijd waarschijnlijk thuis op de bank te suffen.

‘Het dessert?’ vraagt de kelner, waarna hij ons allebei een menukaart overhandigt.

Ik probeer de kaart door te lezen, maar kan me niet concentreren.

‘Vorige week was ik eigenlijk van plan Tinder te verwijderen,’ zegt Steven terwijl hij de laatste druppels uit de wijnfles in mijn glas schudt. ‘Ik ben blij dat ik even heb gewacht.’

‘Zat je er al lang op?’ vraag ik.

‘Mwah, ik heb met redelijk wat mensen gechat, maar slechts een handjevol ontmoet.’

Een handjevol? Wat betekent dat? Het ziet er niet naar uit dat ik kan opbiechten dat ik al jaar in, jaar uit Tinder afstruin met een steeds grotere leeftijds marge.

‘Vroeger was alles makkelijker,’ zeg ik met een zucht. ‘Toen je nog trouwde met je buurjongen of je ouders iemand voor je liet uitkiezen.’

Steven vouwt de menukaart dicht. ‘Er is veel te veel lekkers om uit te kiezen.’

‘Hebben we het nog steeds over Tinder?’

Als hij moet lachen, raakt de punt van zijn schoen per ongeluk mijn voet onder de tafel. We kijken elkaar aan.

‘Wat denkt de jongedame van koffie met een likeurtje?’ Hij leunt naar achteren met zijn onderarm op de rug van zijn stoel. ‘We zouden ook een gezelligere plek kunnen opzoeken.’

‘Had je iets in gedachten?’

‘Ik zou je graag thuis uitnodigen...’ zegt Steven terwijl hij opstaat. ‘Ik heb een heel mooie Hennessy in huis. Drink je cognac?’

‘Zeker.’

‘Maar dat gaat helaas niet. Ik heb lekkage gehad in de slaapkamer. Overal bouwkachels en stof.’

Typisch. De meeste mannen op Tinder wilden me al mee naar huis slepen zodra ze hun eten hadden doorgeslikt, en nu ik een keer zin heb, wordt het niks kennelijk.

‘Mijn huis kan ook niet, helaas,’ zeg ik. Ik trek mijn jurk recht. ‘Ik heb een pact met mijn kamergenoot: geen herenbezoek toegestaan.’

Het is een leugen om bestwil. Een zevenenveertigjarige kinderarts kan ik onmogelijk meenemen naar mijn sjofele eenka-

merstudentenflat met kitchenette in Delphi.

Steven kijkt licht beteuterd als hij me mijn jas aangeeft. Met zijn grote hand op mijn onderrug dirigeert hij me tussen de tafeltjes door naar buiten.

‘Wat zeg je van het Grand?’ vraagt hij.

‘Klinkt goed.’

Ik ben er niet meer geweest sinds de zestigste verjaardag van mijn oom, het is niet bepaald een plek voor mijn gebruikelijke Tinder-afspraakjes.

Op de stenen trap verlies ik even mijn balans, in een reflex grijpt Steven mijn arm. Ik kijk recht in zijn lichtblauwe ogen en voel een tinteling in mijn onderbuik.

‘Op naar het Grand.’